

De hike

Lucy Clarke

De hike

De perfecte dag voor een wandeling. De perfecte plek
om te verdwijnen...

Vertaald door Mireille Vroege

ISBN 978-90-492-0613-0

ISBN 978-94-023-2566-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6878-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The hike*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp: HarperCollins, bewerkt door DPS Design en Prepress Studio

Omslagbeeld: © ArcAngel

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Weesp

© 2023 Lucy Clarke

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Matt Clarke

Proloog

Haar lichaam ligt gehavend tegen de berghelling. Het ligt op een ondergrond van donkere rots, met onder haar gebarsten schedel een dun kusentje van groen korstmos.

In haar irissen de weerspiegeling van de lucht, wolken trekken langs nietsziende pupillen. Haar gezicht is ongeschonden – bijna griezelig ongeschonden – en haar huid is bleek en fris. Het windje voert de geur van aarde, zout en bloed met zich mee. Het speelt met een haarlok op haar slaap en friemelt dan aan de kraag van haar shirtje. Verder beweegt er niets aan haar.

De berg Blafjell torent hoog boven haar uit, een onverstoorbare, wrede getuige. Hij heeft alles gezien, maar laat niets los.

Over een paar uur zal de eerste persoon die hier aankomt haar pols voelen. En zich melden via de walkietalkie.

Men zal gaan speculeren over wat er is gebeurd. Zich afvragen waar haar rugzak is gebleven. Waarom er randjes opgedroogd bloed onder haar nagels zitten. Waarom vier hartvormige blauwe plekken haar linkerbovenarm kussen.

De politie zal de getuige willen spreken die deze jonge vrouw voor het laatst in leven heeft gezien.

De plaatselijke bevolking zal zich afvragen waarom een wandelaarster in haar eentje op de berg is aangetroffen.

Naasten zullen een pelgrimstocht naar de plek ondernemen, voeten zullen de paden betreden op zoek naar antwoorden.

Maar vooralsnog ligt haar lichaam daar alleen, nog niet gevonden.

De bergen geven hun geheimen niet prijs. Maar daar, verscholen in

hun granieten plooien, is iemand die precies weet hoe deze vrouw aan haar eind is gekomen.

En waarom.

Dag van aankomst

1

Liz

Liz strikte de veters van haar wandelschoenen en bekeek zichzelf toen in de gangspiegel. Haar vriendinnen zouden haar ermee plagen dat ze de schoenen al naar het vliegveld aantrok, maar ze had er geen ruimte meer voor in haar rugzak. Ze had heel secuur ingepakt. Ze genoot ervan dat efficiënt te doen, dingen weglaten, comprimeren, elke gram was er één. Het was fijn om met alles wat ze nodig had op haar rug de deur uit te kunnen gaan. Dat had een soort autonomie die haar wel beviel – misschien zelfs een beetje te veel.

Ze keek op haar horloge. Als ze nu vertrok, was ze een kwartier eerder dan gepland bij Helena. Haar rugzak lag al in de auto. De tank zat vol. Ze had haar checklist helemaal nagelopen. Ze hoefde alleen nog maar afscheid te nemen.

Ze kon bijna niet geloven dat Helena, Maggie en zij vanavond al in Noorwegen zouden zijn. Het was haar beurt geweest om de vakantiebestemming te kiezen. In de jaren hiervoor had ze Korfoe, Madeira en Zuid-Frankrijk gekozen. Het waren heerlijke strandvakanties geweest – de kus van de zon, gezellig met vriendinnen, lome dagen aan het zwembad – maar de laatste tijd had ze naar iets anders verlangd. Ze was drieëndertig, getrouwd, moeder, huisarts. Haar dagelijks leven was georganiseerd, alles lag vast, alles was gepland. Een avontuur, dat had ze nodig.

‘Meen je dat nou serieus?’ vroeg Helena geschrokken toen Liz het plan aan haar had voorgelegd om vier dagen door de wilde natuur van Noorwegen te gaan lopen en kamperen.

Ja, Liz meende het serieus. ‘Ik heb altijd de fjorden en de bergen al eens willen zien.’

‘Boek lekker een cruise.’

Een paar maanden daarvoor had Liz, omdat haar auto eindeloos lang bij de garage stond voor een kapotte ventilatorriem, zich genoodzaakt gezien om te voet naar de praktijk te gaan. Terwijl ze liep, was het alsof er iets magisch gebeurde; met elke stap die ze zette was het alsof ze de chaos van kwijtgeraakt huiswerk, broodtrommels en ontbrekende onderdelen van schooluniformen van zich afschudde. Ze hoorde vogels fluiten, leerde de namen van de bomen waar ze langskwam, nam de tijd om naar haar burens te zwaaien. Tegen de tijd dat ze op haar werk aankwam, was het alsof haar gedachten meer ruimte hadden gekregen en of haar lichaam blij was met de beweging. Ze had ervaren wat voor weer het was en ze had de dag gevoeld. De beweging van haar voeten, stap voor stap, zorgde ervoor dat ze fris en vol energie op haar werk aankwam.

Maar Liz zou Liz niet zijn als ze de fysiologische voordelen van lopen niet had willen leren begrijpen, en dus had ze zich in het onderzoek verdiept. Ze ontdekte dat regelmatig wandelen het immuunsysteem versterkte, het cholesterolgehalte verlaagde en het algemeen gevoel van welbevinden verhoogde. Deze bevindingen vertelde ze ook aan haar patiënten. ‘Ik schrijf u een dagelijkse wandeling voor.’ Het was eenvoudig, gratis en voor de meeste mensen goed te doen. In sommige gevallen veranderde hun leven erdoor.

Op dit moment had Liz zelf iets nodig wat haar leven veranderde.

Ze keek even in de richting van de keuken. Ze hoorde de ochtend-symfonie van het ontbijt: gerammel van schaaltes die op tafel werden gezet, de kraan die liep, een krukje dat werd bijgeschoven, Evies stem, hoger dan die van Daniel, de kalmerende toon van Patrick, die hen allebei suste.

Ze liep op het geluid en de warmte van haar gezin af. Door de dikke zolen van haar schoenen voelden haar passen vreemd. Ze ging in de deuropening van de keuken staan, zonder dat iemand haar opmerkte, en een paar verontrustende tellen lang was het alsof ze naar het leven van iemand anders keek. Ze vroeg zich af of ze haar erg zouden missen. Patrick kende het reilen en zeilen van het gezinsleven op zijn duimpje: hij maakte altijd de broodtrommels klaar, hij bracht de tweeling naar school en hij hielp met huiswerk maken.

Evie, met warrig slaaphaar, zag haar als eerste. ‘Mama! Ga je nu al weg?’

‘Ja,’ zei ze, en ze voelde tranen die in haar keel bleven steken. Ze had altijd al een hekel aan langdurig afscheid nemen gehad. Snel de deur uit en op pad. Dat was het beste.

Patrick draaide zich om, warme bruine ogen gleden over haar gezicht, maar keken haar niet aan. ‘Dus je gaat eerst Helena ophalen? En daarna Maggie?’

‘En dan op naar Noorwegen.’ Ze probeerde het opgewekt te laten klinken, maar haar toon sloeg dood.

‘Wel een foto van Helena in wandeltenuue maken, hoor!’ Hij grijnsde erbij.

Liz liep naar haar zoon toe, die aan de ontbijtbar zat en cornflakes in zijn mond propte. Ze drukte een kus op zijn wang en voelde zijn kaak malen.

Evie legde haar lepel neer om aan een voortand te wiebelen. ‘Is deze eruit als je weer terug bent?’ vroeg ze.

Liz knikte. Bij thuiskomst had haar dochter waarschijnlijk weer een nieuw gat in de volmaakte rij melktanden. Ze zou dat fijne moment mislopen waarop ze op haar tenen een donkere kamer binnen liep om een in een tissue gewikkelde tand weg te halen en er een glimmende munt van één pond voor in de plaats te leggen.

Ze was het gewend om dingen mis te lopen: Evies eerste woordje (Dan-dan); Daniels eerste stapjes over de vloer van de woonkamer – opgevangen in Patricks armen; de eerste zwemles van de tweeling. Maar er waren veel meer dingen waar ze wél bij was geweest, en Liz wist dat het bijhouden van de gemiste dingen en de dingen waar ze wel bij was geweest alleen maar tot een scorebord van schuldgevoelens leidde.

‘Goed voor elkaar zorgen als ik er niet ben,’ zei ze, terwijl ze hun geur opspoorde. Ze gaf hun een kus op hun hoofd en zei dat ze van hen hield.

Ze liep achter Patrick aan naar de voordeur. Hij deed hem open; het was een zonnige ochtend in september, het gebaar had iets waardoor Liz zich een gast voelde.

‘Zin in?’ vroeg hij.

Ze glimlachte geforceerd, en knikte. ‘Dan zie ik je als...’ Ze haperde.

Ze zou hem niet zien als ze terugkwam. Ze hadden afgesproken een maand apart te gaan wonen. Een proefscheiding, waarbij ze om de beurt ergens anders zouden gaan wonen, zodat de kinderen er niet onder zouden lijden: zij een week in Noorwegen, en daarna ging hij een week op bezoek bij zijn broer, en als ze terugkwam werd er opnieuw gewisseld en geregeld. Een maand uit elkaar om in die tijd te besluiten wat ze verder wilden.

Wat wil jij eigenlijk, vroeg ze zich af terwijl ze Patrick even vluchtig aankeek.

‘Dag, Liz,’ zei hij, en hij boog zich naar haar toe om een kus op haar wang te drukken. Hij rook naar geroosterd brood, koffie en de geur van hun thuis.

Ze kreeg een vreemd duizelig gevoel, alsof ze haar handen moest uitsteken, zich aan hem moest vastgrijpen, terwijl de rest van de wereld van haar weg tolde.

Ze knipperde snel met haar ogen, keek omlaag naar haar keurig gestrikte wandelschoenen. Ze haalde diep adem, draaide zich om en liep haar leven uit.

Helena

Helena keek naar haar rugzak. Hij stond zelfverzekerd en arrogant tegen haar voordeur aan en versperde haar zo de doorgang. Er zat zoveel in dat er spanning op de gespen en riempjes stond. Ze had vanochtend het prijskaartje eraf geknipt, waarbij ze met het nagelschaartje in haar duim had geprikt. Eén bloeddruppel was op de voorkant van de rugzak gevallen en had daar een donker vlekje gemaakt. Als Maggie dat zag, zou ze denken dat het een slecht voorteken was. Maar Helena geloofde niet in voortekenen. Ze moest gewoon wat voorzichtiger zijn met scharen, meer niet.

Ze nam een slokje van haar koffie, genoot van de diepe, fluweelachtige smaak en wist dat het voorlopig haar laatste AeroPress-koffie zou zijn. In een vakje van haar rugzak zaten vier zakjes oploskoffie – voor elke ochtend van de wandeltocht één. Ze had op Google naar koffiezetapparaten voor op reis gezocht, en zag al voor zich hoe romantisch het zou zijn als er een op een sissend campinggasje zou staan, met het prachtige Noorse landschap op de achtergrond. Ze had het zo'n mooi beeld gevonden dat ze op KOPEN had gedrukt, maar toen het koffiezetapparaat eenmaal was gearriveerd en ze het had uitgesteld op het logeerbed, naast de andere pakketjes die bijna dagelijks werden bezorgd – waterdichte opbergzakjes, een regenbroek, sokken van merinowol, een tweepersoonstent, een donzen slaapzak, een lichtgewicht slaapmatje, een campinggasje, een gasflesje – wist ze dat ze zich het extra gewicht niet kon permitteren.

Ze liep behoedzaam naar de rugzak toe, zoals je bijvoorbeeld een schichtig paard benadert en langzaam een hand tegen zijn flank legt.

Ging ze echt vier dagen lang met dit ding door de bergen zeulen?

Het was zo absurd dat ze erom moest lachen. Zij, Helena Hall, die ging wildkamperen in Noorwegen!

Die stomme Liz ook. Zij was dit jaar aan de beurt geweest om de bestemming te kiezen. Toen het drie jaar geleden Helena's beurt was geweest, had ze Ibiza gekozen. Zelfs Joni was langsgeslagen; ze had midden in haar tournee het vliegtuig genomen, was twee nachten gebleven en had hun toegangskaarten voor vipclubs gegeven. Ze hadden met zijn vieren een week in de zon liggen luieren, in rotsige baaien gezwommen en feestgevierd tot de zon onderging. Dat was nog eens een vakantie geweest.

Een trektocht in Noorwegen? Het wordt een echt avontuur, had Liz hun verzekerd, waarbij haar lippen een beetje te hard hun best moesten doen om zich in een glimlach te plooiën. Maar dan nog. Ze ging echt niet hier alleen in haar flat achterblijven terwijl de anderen met elkaar op pad gingen. Als je als dertiger single bent, grijp je elke kans aan om met je vriendinnen weg te gaan, waarheen dan ook.

Eerder die week had ze Liz om twaalf uur 's nachts geappt: *Toiletten! Waar moet ik straks kakken?* En Liz had een emoji van een drol en een bos teruggestuurd – en daarna een linkje naar een schep.

Prima. Het kwam vast helemaal goed.

Ze dronk haar koffie op, spoelde de beker om en droogde hem af, zette hem weer in de kast, met het oor naar buiten wijzend. Ze veegde haar handen af aan haar bovenbenen. Ze keek om zich heen. De granieten werkbladen waren leeg. De spotjes waren uit.

Ze keek op haar horloge. Liz zou er over een kwartier zijn.

Ze liep naar haar slaapkamer en keek door het open raam weemoedig naar de stad. Het vroege septemberlicht had nog een goudkleurige gloed – de laatste ademtocht van de zomer. Haar stad – Bristol – rook naar diesel, beton en warme vuilniscontainers. Ze zoog haar longen ermee vol. O, de schoonheid van trottoirs, gebouwen en verkeer, en het geklak van hoge hakken. Geen wandelschoen of fleecetrui te bekennen. Ze trok het raam met tegenzin dicht.

Haar oog viel op een pakje dat op haar kaptafel lag, nog in een draagtasje. Ze keek er even naar, met haar lippen op elkaar gedrukt en een

oplopende hartslag, en dacht na. Toen pakte ze het snel op, trok het zakje ervan af en keek naar de zwangerschapstest.

De angst golfde warm door haar heen. Ze wilde die test niet doen. Ze wilde er niet eens naar kijken. Maar het moest gebeuren. Dan kon ze het achter zich laten en echt van de vakantie genieten. Het zou een leuke anekdote zijn voor in het vliegtuig. Liz en Maggie zouden de draak steken met haar leven als onhandige single.

Ze scheurde het doosje open en bekeek vluchtig de gebruiksaanwijzing zonder er echt een woord van te lezen. Ze wist hoe het moest. Op het staafje plassen. Drie minuten wachten, peentjes zweten.

Ze nam hem mee naar de aangrenzende badkamer en merkte geërgerd dat haar handen trilden.

Moet ik eigenlijk wel plassen? Ze deed haar onderbroek omlaag en ging op de wc zitten.

Ze stak de zwangerschapstest tussen haar benen. Sloot haar ogen. Probeerde zich te ontspannen.

Zo zat ze nog maar net toen de bel ging. 'Jezus!' riep ze uit, en ze sprong op.

Ze trok snel haar onderbroek omhoog, beende de gang in en deed haar rits dicht.

'Ik ben het!' bulderde de stem van Liz door de intercom. 'Ik sta buiten.'

Liz was natuurlijk weer vroeg.

'Ben je klaar?'

Ze keek even naar de niet-gebruikte zwangerschapstest en er ging een scheut van irritatie door haar heen omdat Liz er al zo vroeg was – maar daaronder voelde Helena iets van opluchting, alsof ze een kogel had weten te ontwijken.

Ze draaide haar mond naar de speaker. 'Ik ben klaar.'

3

Maggie

Maggie keek aandachtig naar haar dochter, met het kleurpotlood in haar vuistje geklemd, het puntje van haar tong geconcentreerd uit haar mondhoek.

Buiten knerpten er kiezelsteentjes onder autobanden. Phoebe keek met grote ronde ogen op. Op haar gladde voorhoofd verscheen een rimpel. ‘Papa?’

Maggie zorgde ervoor dat haar stem warm en opgewekt klonk. ‘Ja.’ Ze keek op de keukenklok: hij was een uur te laat. *De lul.*

‘Ik wil niet.’

‘Dat weet ik,’ zei Maggie, en ze opende haar armen voor het warme gewicht van Phoebes lijfje, dat zich tegen haar aan vlijde. Ze drukte haar gezicht in de hals van haar dochter en snoof de zoete geur van haar huid op.

Phoebe had nog nooit eerder bij Aidan gelogeed. Dat had Maggie afgehouden, met als argument dat ze nog borstvoeding kreeg, en later dat ze in de co-sleeper moest slapen, maar nu Phoebe drie was, had Aidan erop aangedrongen dat ze eindelijk bij hem bleef slapen. Dat was niet meer dan redelijk, dat wist ze best. Echt. En Maggie wilde ook dat Phoebe en hij een band zouden opbouwen – maar de gedachte van haar gescheiden te zijn zorgde voor een lichamelijke, smartelijke pijn. Ze had een instinctieve behoefte om het lijfje van haar dochter tegen zich aan te voelen, om elke nacht haar hartslag door haar katoenen pyjama heen te voelen.

Daarom was Noorwegen op precies het juiste moment gekomen. Maggie kon zonder Phoebe niet thuisblijven. Alle hoeken van hun ge-

huurde cottage waren gevuld met dingen die haar aan Phoebe deden denken: de oude deur hing vol met krullerige tekeningen; de vurenhouten tafel, waar ze 's middags theedronken; de reusachtige pittenzak waar ze zich op lieten neervallen om voor te lezen; de vensterbank waar ze in piepkleine potjes, gemaakt van krantenpapier, waterkers hadden geplant.

De auto kwam voor het huis tot stilstand en ze hoorde de remmen zuchten. De motor viel stil. Een portier ging open en dicht. Voetstappen op de kiezelsteentjes.

Maggie plakte een brede glimlach op haar gezicht en droeg Phoebe naar de deur. 'Het wordt vast een hartstikke leuke week,' zei ze.

De bel ging.

Maggie sloeg haar vingers om de klink en vermande zich.

'Tante Helena!' zei Phoebe blij, terwijl ze zich uit Maggies armen loswurmde.

Helena stond in de deuropening, in een afgeknipte zwarte broek, met rode lippenstift op, haar donkere haar in een sluike bob. Ze ging op haar hurken zitten en spreidde haar armen. Phoebe stortte zich erin.

'We dachten dat je papa was!' riep Phoebe uit.

'O nee. Ik ben veel knapper dan papa.'

Achter haar deed Liz, in volledige wandeluitrusting, een stap naar voren en gaf Maggie een dikke knuffel.

Helena keek met opgetrokken wenkbrauw op. 'Is hij er nog niet?'

Te laat, zei Maggie geluidloos.

Helena sloeg haar ogen ten hemel.

'Ik ben bang,' zei Phoebe, terwijl ze nog dichter tegen Helena aan ging staan en haar vingertjes uitstak naar het gouden hoefijzer dat aan een dun kettinkje om haar hals hing. 'Ben jij een pony?'

'Vandaag niet, want pony's mogen er op het vliegveld niet door. Maar soms wel.'

Phoebe knikte ernstig.

'Maar vertel: waarom ben je bang?'

Phoebe wees naar de felpaarse koffer en het opgevouwen dekbed die in de gang klaarstonden. Een panterknuffel hield bovenop de wacht. 'Ik ga naar papa. Misschien wil ik wel liever naar huis.'

Maggie voelde haar hart samenknijpen. Ze moest op haar tong bijten om niet 'Je hoeft niet te gaan. We blijven wel hier! Mama gaat niet weg!' tegen Phoebe te zeggen.

'Aha,' zei Helena, met een net zo ernstige blik als Phoebe. 'Ja, dat gevoel heb ik soms ook. Eerlijk gezegd heb ik dat gevoel op dit moment ook,' zei ze, terwijl ze haar stem liet dalen.

'In het echt?'

'Ja, in het echt. Kijk, ik moet van Liz mee naar Noorwegen en daar in de bergen kamperen. Dat heb ik nog nooit eerder gedaan, en ik ben een beetje bang dat ik dan misschien naar huis wil.'

Phoebe hield haar hoofd schuin en keek eens naar Liz.

'Ze móét niet echt van me, hoor,' voegde Liz eraan toe.

Phoebe keek niet erg overtuigd. Even later liep ze naar haar koffer, pakte de panterknuffel eraf en stak die Helena toe. 'Jij mag Panter wel lenen.'

Maggie beet op haar onderlip. Panter was Phoebes lievelingsknuffel. Ze sliep ermee, onder haar kin geklemd, en het haar van zijn nek was helemaal dun geworden, zó hield ze van hem.

'O, schatje,' zei Helena, 'dat is echt ontzettend lief van je. Maar Panter vindt het misschien ook een beetje eng om ergens te zijn waar hij het niet kent, dus jij moet goed op hem passen, oké?'

De rode sportauto van Aidan reed stapvoets het smalle weggetje in, en ze draaiden zich allemaal om om er door de open deur naar te kijken. De lak. Er mocht vooral geen krasje op de lak komen.

Hij parkeerde achter de Ford van Liz en zette de motor uit. Even later stapte hij met breed uitgespreide armen en een stralende glimlach uit. 'Phoebe!'

Phoebe drukte zich tegen Maggies benen aan en greep met haar kleine vingers de rok van haar citroengele jurk beet.

'Hé, Aidan,' zei Maggie, terwijl ze haar uiterste best deed om er gemeend bij te glimlachen.

'Maggie.' Hij knikte. 'Liz. Helena.'

Helena keek naar hem met de minachtende blik die alleen voor hem voorbehouden was. Het zat hem in de stand van haar kaak, haar kin net iets verder omhoog dan bij de meeste mensen, waardoor ze de indruk

gaf dat ze letterlijk op hem neerkeek. Wat in Aidans geval ook zo was.

Hij bekeek even vluchtig de buitenkant van Maggies huisje, en ze wist zo wel dat hij de afbladderende verf zag, waar de eerste laag pleisterkalk doorheen te zien was, of de overwoekerde plantenbak op de vensterbank, waarvoor ze geen kans had gezien om die bij te knippen. Wat hij niet kon zien was de pret die ze samen met Phoebe had gehad toen ze die bloemen hadden geplant, toen ze in het voorjaar zaadjes in geheime bedjes aarde hadden gestopt en na afloop hun handen in een gootsteen vol warm water hadden laten weken, en zeepbellen hadden doorgeprikt, met de randjes aarde nog onder hun nagels. Aidan had altijd rotzooi gezien, daar waar Maggie vooral pret zag.

‘Ben je er klaar voor, bikkkel?’ zei hij, terwijl hij een stap naar voren deed en Phoebe door haar haar woelde. ‘Ik heb iets lekkers voor je in de auto!’

Nu al nepliefde, dacht Maggie.

‘Kom, ik zet je in de auto,’ zei Maggie stoer, en ze tilde Phoebe op. Ze droeg haar naar de auto, perste al haar liefde in haar dochter, tot ze er helemaal van doortrokken was, zodat hun lichamen een afdruk van elkaar vormden.

Ze maakte de autogordel vast en zei: ‘Ik hou heel veel van je, liefje. Ik zal je missen. Goed op Panter passen, oké?’

Phoebe knikte. Toen fluisterde ze: ‘Goed op tante Helena passen. Ze vindt de bergen eng.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Maggie met een glimlach. Ze gaf haar een kus, en nog een en nog een, en toen dwong ze zichzelf een stap achteruit te doen, het portier te sluiten en geluidloos ‘Ik hou van je’ te zeggen.

Achter haar zei Aidan tegen haar vriendinnen: ‘Gaat Mággie die berg beklimmen?’

Helena glimlachte. ‘Ze is twee jaar met jou getrouwd geweest, dus een berg beklimmen moet geen probleem voor haar zijn,’ antwoordde ze.

Maggie wist wel duizend dingen die ze tegen hem wilde zeggen – *Als Phoebe ’s nachts wakker wordt, moet je ‘Schaapje, schapje, heb je witte wol?’ voor haar zingen. Als ze te veel suiker binnenkrijgt, stort ze in. En je moet haar niet voor de tv zetten als je geen zin meer hebt. Niet te veel*

drinken als ze bij je is – maar het enige wat ze zei, was: ‘Zorg alsjeblieft goed voor haar.’

Phoebe had haar gezichtje naar het raam gedraaid; in haar ogen blonken tranen en ze hield Panter tegen haar borst geklemd.

Nee, ze kon dit niet. Ze kon haar niet loslaten. Ze wilde een stap naar voren zetten, maar voelde toen dat Helena haar hand vastgreep. Liz stak haar arm door Maggies andere arm, en zo hielden haar vriendinnen haar aan weerskanten op de been.

Aidan startte de auto. Phoebe hield haar handje plat tegen het raam, alsof ze eruit probeerde te komen.

‘Het dansje,’ zei Helena, terwijl ze haar linkerbeen als een showgirl naar voren schopte. ‘Doe het dansje.’

Maggies keel zat dicht. Uit haar borst kwam een snik omhoog.

‘Doe het dansje. Nu, Maggie. Schiet op!’

Het was een dansje uit een musical die ze afgelopen winter op een middag hadden gezien, en Phoebe had het supergrappig gevonden toen tante Helena en haar mama de danspassen nadeden, met hun benen hoog de lucht in en naar buiten wijzende handpalmen.

Helena schopte haar andere been de lucht in, en Liz deed mee. ‘Kom op nou!’

Maggie dwong zichzelf haar rechterbeen en toen haar linkerbeen omhoog te gooien, in het ritme van haar vriendinnen, en ze voelde hoe de wind haar jurk liet opbollen.

Helena draaide haar handpalmen naar buiten en zei: ‘Vooruit! We dansen! We bewegen! We zwaaien!’

Phoebes mondje krulde in een glimlach, haar vingers maakten zich los van de ruit en ze maakte ook zo’n zwaaienaar, op haar eigen manier.

Ze dansten door terwijl de auto stapvoets het weggetje afreed, tot hij niet meer te zien was, en Phoebe was verdwenen.

‘Zo is het goed, Mags,’ zei Helena. ‘Je kunt nu wel stoppen met dansen.’

Maggie voelde haar lichaam tegen haar vriendinnen aan zakken, die haar stevig vasthielden.

‘Dit is het moeilijkste: afscheid nemen. En het is je gelukt.’ Liz drukte

haar stevig tegen zich aan. ‘Nu mag je je verheugen op weer thuiskomen, oké?’ zei ze.

Op weg naar het vliegveld zat Maggie op de achterbank. Ze was al dertig kilometer geleden gestopt met huilen, maar de spanningshoofdpijn zat nog steeds als een bankschroef om haar slapen.

In het opbergvak van de stoel voor haar zag ze een beduimd boek uit hun schooltijd. Op de voorkant stond in ronde ballonachtige letters N-O-O-R-W-E-G-E-N geschreven, in het wit en blauw van de Noorse vlag. Eronder stonden de namen van Liz en Joni.

‘Jullie aardrijkskundewerkstuk!’ zei Maggie, en ze nam het boek op schoot. ‘Je hebt het gevonden!’

‘Het lag op zolder,’ zei Liz.

Onder de titel zat een foto van een vrouw op een uitsteeksel van een berg met steile hellingen, met haar armen wijd uitgestoken naar een heldere lucht, een ijzig blauwe zee die zich naar het westen uitstreckte, en onder haar het spoor van een zilverkleurige rivier, die door een landschap van golvende heuvels en dalen sneed.

‘En deze berg gaan wij beklimmen?’ vroeg Maggie.

Liz knikte. ‘Ja. De Blafjell.’

Maggie herinnerde zich dat Liz en Joni, toen ze op de middelbare school zaten, elkaar tijdens een aardrijkskundeles plechtig hadden beloofd dat ze ooit samen naar die plek zouden gaan. Dat was in februari geweest. Een grijze lucht die van geen wijken wilde weten. Een wereld vol schoolbellen, vochtige schoudertassen en nat beton. De bergen hadden in hun ogen een andere wereld geleken – een wereld die ze wilden verkennen. Ze had gezien hoe ze het elkaar beloofden, met hun pinken over hun tafeltje heen in elkaar gehaakt.

‘Heb je nog steeds niets van Joni gehoord?’ vroeg Maggie.

‘Nee, niets,’ zei Liz.

Maggie zag in de achteruitkijkspiegel dat Helena haar wenkbrauw optrok.

Het zou de tweede keer op rij zijn dat Joni niet voor hun jaarlijkse vakantie was komen opdagen. In de groepsapp liet ze al weken niets van zich horen.

‘Ze is op tournee,’ zei Liz, maar Maggie wist dat Liz heel teleurgesteld moest zijn. Het was altijd leuk als Joni erbij was: overal voor in, bereid om een rugzak om te doen of om te lachen als ze in het bos moest poepen. Ze zou alles een gouden glans hebben gegeven en leuker hebben gemaakt, want zo was Joni nu eenmaal.

‘Laten we haar een foto sturen,’ zei Maggie, en ze gaf haar telefoon naar voren door, aan Helena.

Helena boog zich naar opzij, zodat al hun gezichten in beeld kwamen. Liz haalde even een hand van het stuur om te zwaaien. Helena tuitte haar rode lippen met een overdreven duckface. Maggie maakte het vredesteken. De sluiters klikte.

Maggie nam haar telefoon terug en keek naar de foto. Toen typte ze: *Je kunt nog mee* – en drukte op VERZENDEN.